

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně SLOT Group, a.s.**, IČ 627 41 560, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, *zastoupené Mgr. Alešem Smetankou, advokátem Kocián Šolc Balašík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24*, proti **žalovanému Magistrátu města Plzně**, se sídlem Plzeň, Škroupova 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, čj. MMP/124730/16,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 25. 5. 2016, čj. MMP/124730/16, s e z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Aleše Smetanky do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Mezi účastníky řízení je spor o místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Místní poplatky byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010 (dále též jen „*zákon o místních poplatcích*“). Loterie byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a

jiných podobných hrách, ve znění účinném od 1. 9. 2008 do 13. 10. 2011 (dále též jen „*zákon o loteriích*“). Pro území města Plzně byl místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v rozhodném období upraven vyhláškou města Plzně č. 43/1998, ve znění vyhlášek statutárního města Plzně č. 52/1998, č. 15/2005 a č. 7/2010 [a od 3. 6. 2011 též ve znění vyhlášky statutárního města Plzně č. 3/2011] (dále též jen „*vyhláška města Plzně*“).

Úřad městského obvodu Plzeň 3 (dále též jen „*správce poplatku*“) vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona o místních poplatcích, vyhlášky města Plzně a daňového řádu místní poplatek *I.* platebním výměrem ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22809/12, za období *od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010* v částce 238.098,- Kč, *II.* platebním výměrem ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22810/12, za období *od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011* v částce 294.612,- Kč, *III.* platebním výměrem ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22811/12 za období *od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011* v částce 322.913,- Kč, *IV.* platebním výměrem ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22812/12, za období *od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011* v částce 291.142,- Kč a *V.* platebním výměrem ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22813/12, za období *od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011* v částce 308.370,- Kč [žalobkyně sumárně hovoří o „*Platebních výměrech*“].

Proti těmto platebním výměrům se žalobkyně odvolala.

Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2016, čj. MMP/124730/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“, Magistrát města Plzně (dále jen „*žalovaný*“) podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změnil *I.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22809/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010* v částce 213.968,- Kč, dosud uhrazeno 155.270,-Kč, zbývá uhradit 58.698,-Kč; *II.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22810/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011* v částce 266.167,- Kč, dosud uhrazeno 0,-Kč, zbývá uhradit 266.167,-Kč; *III.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22811/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011* v částce 292.913,- Kč, dosud uhrazeno 0,-Kč, zbývá uhradit 292.913,-Kč; *IV.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22812/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011* v částce 261.142,- Kč, dosud uhrazeno 0, zbývá uhradit 261.142,-Kč; a *V.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22813/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011* v částce 278.370,- Kč, dosud uhrazeno 0,-Kč, zbývá uhradit 278.370,-Kč.

Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 7. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) doručenou dne 26. 7. 2017, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, čj. MMP124730/16.

Žalovaný o žalobkynině odvolání proti Platebním výměrům již jednou rozhodoval, a to rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, čj. MMP/254844/13 (dále jen „*Původní rozhodnutí*“), které bylo rozsudkem soudu ze dne 31. 8. 2015, čj. 30 Af 13/2014-133, jako nezákonné pro nepřezkoumatelnost a další vady řízení zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení spolu se závazným právním názorem, kterým byl žalovaný v dalším řízení vázán.

[III] Žaloba

Rozhodnutí, proti němuž žalobkyně podává tuto správní žalobu, je tedy v pořadí již druhým rozhodnutím žalovaného o odvolání žalobce proti Platebním výměrům. Žalobkyně podala předmětnou žalobu, neboť žalovaný v opakovaném odvolacím řízení neodstranil některé dříve vytýkané pochybení a vady řízení a nerespektoval závazný právní názor soudu a příslušná ustanovení daňového řádu. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí specifikoval v tabulkových přehledech jednotlivá koncová herní zařízení podléhající místnímu poplatku, ze kterých je patrné, že nesprávně ponechal devět koncových herních zařízení zpoplatněných (konkrétně koncová herní zařízení - výrobní čísla - 0701C0342, 0705P0390, 0705P0401, 0707C0783, 0707P0492, 0802C0001, 0712C1089, 0712P0745, 0612P0201), přestože žalobkyně již v prvním odvolání namítala, že tyto zpoplatněny být neměly (i při výkladu předmětu poplatku zastávaného správními orgány), což následně potvrdil i správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2015, čj. 30 Af 13/2014-133. Žalobkyně proto podala tuto žalobu, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti.

Žalovaný opakovaně zatížil své rozhodnutí týkající se poplatkové povinnosti ve vztahu k výše specifikovaným koncovým herním zařízením vadou nezákonnosti, když v opakovaném odvolacím řízení neúplně a nesprávně zjistil skutkový stav věci a v rozporu se skutečným stavem věci ponechal v napadeném rozhodnutí nesprávně zpoplatněná výše uvedená koncová herní zařízení, která nebyla v rozhodných obdobích povolena k provozování na území města Plzně, neboť příslušná povolení k provozování těchto herních zařízení na území města Plzně byla ještě před začátkem rozhodného období (resp. v případě zařízení v. č. 0612P0201 na počátku 4. čtvrtletí 2010) rozhodnutími Ministerstva financí (čj. 34/21605/2008 ze dne 26. 3. 2008, čj. 34/93592/2008 ze dne 13. 11. 2008, čj. 34/93592/2008 ze dne 13. 11. 2008, čj. 34/30202/2010 ze dne 26. 4. 2010, čj. 34/15098/2008 ze dne 3. 3. 2008, čj. 34/61297/2010 ze dne 2. 7. 2010, čj. 34/77041/2010 ze dne 30. 7. 2010, čj. 34/77041/2010 ze dne 30. 7. 2010, čj. 34/91325/2010 ze dne 4. 10. 2010) zrušena.

Žalovaný již v prvním odvolacím řízení takto chybně akceptoval Platební výměry vydané správcem poplatku a Původním rozhodnutím zpoplatnil koncová herní zařízení, která v období 4. čtvrtletí 2010 až 4. čtvrtletí 2011 již nebyla na území města Plzně povolena k provozu. Žalobkyně se proti Původnímu rozhodnutí bránila první žalobou, v jejímž rámci mimo jiné namítala, že se žalovaný v Původním rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobkyně ve vztahu k chybnému zpoplatnění dotčených koncových zařízení. Správní soud následně ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 8. 2015, čj. 30 Af 13/2014-133, námitku žalobkyně (vedle dalších důvodných námitek) uznal za oprávněnou a důvodnou a konstatoval, že se s touto námitkou žalovaný v rámci odvolacího řízení vypořádal nedostatečně. Správní soud pak Původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž měl žalovaný odstranit vady, a to včetně chybného zpoplatnění dotčených koncových zařízení.

Dle platné právní úpravy byl již správce poplatku (a posléze i žalovaný) povinen postupovat tak, aby v poplatkovém řízení řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž byl povinen přihlídnout ke všemu, co při správě daní vyjde najevo (srov. zejména § 8 odst.

1 daňového řádu). Neučinil-li tak správce poplatku, bylo povinností žalovaného, aby v odvolacím řízení řádně přezkoumal vydané Platební výměry a neúplně zjištěný skutkový stav doplnil. Když žalovaný tuto povinnost nesplnil v rámci prvního odvolacího řízení a vydal nezákonné Původní rozhodnutí, měl následně doplnit dokazování o skutkovém stavu v opakovaném odvolacím řízení.

Rovněž tak nelze pochybovat o tom, že v posuzované věci byly dány důvody pro to, aby žalovaný postupem dle § 115 daňového řádu provedl doplnění dokazování ohledně doby trvání povolení jednotlivých koncových terminálů, u nichž žalobkyně v odvolání a posléze i ve správní žalobě namítala nesprávné zpoplatnění. Žalovaný byl povinen postupovat podle § 115 odst. 2 daňového řádu a v rámci tohoto postupu seznámit žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a umožnit jí se k nim vyjádřit, aby se v řízení korigovaly případné další nesprávnosti či neúplnosti doplněných skutkových zjištění.

Žalovaný však ani napodruhé nepostupoval řádně a výše uvedený zákonný postup nedodržel, v důsledku čehož bylo ponecháno nezákonné zpoplatnění dotčených koncových zařízení. Ačkoli se žalovaný v napadeném rozhodnutí stroze vyjádřil k namítanému chybnému zpoplatnění výše uvedených koncových zařízení, dokazování v této souvislosti žalovaný řádně a v dostatečné míře nedoplnil, když si evidentně ani od Ministerstva financí, ani od žalobkyně příslušná rozhodnutí o povolení dotčených koncových herních zařízení, resp. navazující rozhodnutí o zrušení příslušných povolení nevyžádal. Namísto toho se omezil na pouhé konstatování, že „bylo prokázáno, že tato zařízení byla povolena na území města Plzně (viz strana 18 napadeného rozhodnutí). Toto své zjištění žalovaný zřejmě učinil z neúplného správního spisu shromážděného správcem poplatku, jenž však nelze považovat za dostatečný v situaci, kdy již v předchozí fázi řízení tato skutková zjištění byla žalobkyní zpochybněna jako rozporná s reálným stavem věci. Z jednotlivých rozhodnutí Ministerstva financí, která žalobkyně připojila k předmětné správní žalobě, zcela jednoznačně vyplývá, že povolení k provozu ve vztahu ke všem devíti uvedeným koncovým herním zařízením byla skutečně zrušena, a tato tedy nemohla být a nebyla v období 4. čtvrtletí 2010 až 4. čtvrtletí 2011 na území města Plzně vůbec povolena k provozu.

Je tudíž zřejmé, že uvedená koncová herní zařízení v každém případě neměla být napadeným rozhodnutím (resp. Platebními výměry) zpoplatněna, když jejich povolení k provozu na území města Plzně skončila ještě před začátkem zpoplatňovaných období (resp. v případě zařízení v. č. 0612P0201 v průběhu období 4. čtvrtletí 2010). Pokud správce poplatku tuto skutečnost nezohlednil a žalovaný toto pochybení v napadeném rozhodnutí (stejně jako předtím v Původním rozhodnutí) bez dalšího akceptoval, zatížily oba správní orgány svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, v důsledku které došlo k nesprávnému a nezákonnému navýšení uložené poplatkové povinnosti, a to celkem za předmětných pět období o více jak 250.000,- Kč.

Vedle toho, že žalovaný nerozhodoval na základě řádně a úplně zjištěného skutkového stavu, tak porušil ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, když před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy. Kdyby žalovaný tuto svoji povinnost splnil řádně (jako v jiných srovnatelných případech, kdy

takto žalovaný vůči žalobkyni postupoval), mohla žalobkyně na chybně zjištěný skutkový stav upozornit ještě před vydáním napadeného rozhodnutí a žalovaný tak mohl mít možnost svůj názor přehodnotit a vyhnout se tím vydání dalšího, v pořadí již druhého, nezákonného rozhodnutí v dané věci. Výše popsány pochybeními žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření ze dne 5. 9. 2016 (bod III.) k předmětné žalobě především upozornil, že pokud jde o herní zařízení – výrobní číslo - 0701C0342, 0705P0390, 0705P0401, 0707C0783, 0707P0492, 0802C0001, 0612P0201, která sice byla předmětem předchozí žaloby a rozsudku sp. zn. 30 A f 13/2014, avšak byla žalována pod bodem 1.2 původní žaloby, a to z důvodu, že „byly povoleny k provozování na jiné území než na území města Plzně...“.

Vůči jmenovaným herním zařízením neuplatňovala žalobkyně námitku zrušení povolení pro tato zařízení před počátkem zpoplatněného období (tuto námitku obsahoval žalobní bod VI. původní žaloby, ve kterém výše zmíněná herní zařízení uvedena nejsou.). Žalobkyně tak de facto potvrzovala, že zařízení jsou v aktivním stavu, pouze na jiném místě než ve městě Plzni.

Soud k bodu 1.2 původní žaloby ve svém rozsudku konstatoval, že „... žalobce se v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nevypořádal s tím, že podle odvolatele neměly být z důvodu povolení pro jiná území... zpoplatněny (výše uvedené - pozn. aut.) koncové terminály...“. Soud tak nevyzýval (a ve smyslu žaloby ani nebyl žádán) žalovaného k doplnění či objasnění skutečností týkajících se platnosti rozhodnutí o provozování dotčených herních zařízení. Žalovaný ve smyslu výroku rozsudku prověřil vydaná povolovací rozhodnutí pro uvedená herní zařízení a z údajů na nich uvedených ověřil, že tvrzení žalobkyně se nezakládají na pravdě. Ve smyslu výroku soudu pak neměl vůči těmto herním zařízením důvod přezkoumávat případné zrušení povolovacích rozhodnutí ze strany Ministerstva financí.

Dle § 115 odst. 1 daňového řádu, *v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.*

Dle § 115 odst. 2 věta první daňového řádu, *provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.*

Z citovaných ustanovení je zřejmé, že postup dle § 115 odst. 2 daňového řádu by byl na místě pouze v případě, že by odvolací orgán (žalovaný) v odvolacím řízení prováděl dokazování. Jelikož v daném případě byl stav důkazních prostředků (vůči prokázání místa povolení herních zařízení) dostačující k vydání rozhodnutí, nebylo povinností žalovaného seznámit žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a vyzývat ji k vyjádření.

Žalovaný se ve smyslu bodu 1.2 rozsudku sp. zn. 30 Af 13/2014 vypořádal s tvrzeními žalobkyně tak, že na základě stávajícího a dle žalovaného dostatečného spisového materiálu blíže odůvodnil v novém (napadeném) rozhodnutí postup žalovaného při zpoplatnění dotčených herních zařízení.

Žalovaný shrnul, že vůči výše uvedeným herním zařízením je žaloba nedůvodná, neboť žalovaný nebyl v odvolacím řízení povinen postupovat způsobem a v rozsahu uváděném žalobkyní.

V rámci části IV. vyjádření žalovaného žalovaný uvedl, že pokud jde o herní zařízení výrobního čísla - 0712C1089, 0712P0745, pak tato byla skutečně pojata pod žalobní důvod VI. původní žaloby (bylo namítáno zrušení povolení k jejich provozu před začátkem zpoplatněného období).

Soud posoudil tuto námitku jako důvodnou, přičemž k tomu konstatoval, že *„žalovaný správní orgán...se nevypořádal s tím, že podle odvolatele neměly být z uvedených důvodů zpoplatněny příslušné koncové terminály za celá zpoplatňovaná období.“*

Soud k tomuto bodu žaloby výslovně neuvádí, jakým způsobem se žalovaný má s tvrzením žalobkyně vypořádat.

Dle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*

Dle čl. 4 odst. 3 Vyhlášky Statutárního města Plzně č.43/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, ve znění novel, byl poplatník poplatku za výherní hrací přístroj a jiné herní zařízení povinen oznámit správci poplatku skončení platnosti povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Žalovaný konstatuje, že již v průběhu prvoinstančního daňového řízení (15. 5. 2012), jakož i v průběhu řízení odvolacího (7. 9. 2012) byla žalobkyně vyzvána k odstranění pochybností a dána jí příležitost prokázat svá tvrzení o zrušení povolovacích rozhodnutí. Žalobkyně však v daňovém řízení zrušovací rozhodnutí k nyní žalovaným herním zařízením nepředložila, ač důkazní břemeno vzhledem k výše uvedenému leželo na její straně. S tvrzením žalobkyně, že žalovaný byl povinen přesto tato tvrzení prověřit, se žalovaný neztotožňuje, neboť takový přístup (prověřování všech daňovým subjektem tvrzených, leč nedoložených skutečností) by protahovalo, resp. mařilo průběh daňového řízení.

Žalovaný se ve smyslu bodu IV.6 rozsudku sp. zn. 30 Af 13/2014 vypořádal s tvrzeními žalobkyně tak, že na základě stávajícího a dle žalovaného dostatečného spisového materiálu blíže odůvodnil v novém rozhodnutí postup žalovaného při zpoplatnění dotčených herních zařízení.

Žalovaný uzavřel, že v napadeném rozhodnutí se dle svého názoru vypořádal se všemi skutečnostmi zcela dle právního názoru obsaženého v rozsudku sp. zn. 30 Af

13/2014 a při jeho vydání postupoval v souladu s ustanoveními daňového řádu. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[IV] Replika

Žalobkyně v replice ze dne 4. 11. 2016 nejprve zrekapitulovala stěžejní žalobní body a poté se vyjádřila k jednotlivým argumentům žalovaného uvedeným v rámci jeho vyjádření ze dne 5. 9. 2016. K vyjádření pod bodem III. sdělila, že s účelovou argumentací žalovaného zásadně nesouhlasí. Žalobkyně v této souvislosti předně uvádí, že žalovaného formalistická argumentace má jeden zásadní logický a faktický nedostatek. Námitka uplatněná v odvolání proti Platebním výměrům ve vztahu k předmětným sedmi koncovým zařízením, že daná zařízení byla v rozhodném období provozována na jiném místě (v jiné obci) než na území města Plzně, v sobě zahrnuje i to, že původní povolení těchto koncových zařízení k provozování na území města Plzně již byla zrušena. Žádné koncové herní zařízení povolené Ministerstvem financí k provozování podle zákona o loteriích totiž nemůže být povoleno na dvě různá území současně. Pokud tedy bylo namítáno a doloženo, že předmětná koncová zařízení byla v rozhodném období povolena pro území jiné obce než města Plzně, pak to současně znamená, že původní rozhodnutí Ministerstva financí povolující koncová zařízení k provozu na území města Plzně již v době předcházející relevantnímu zpoplatňovanému období musela být zrušena.

Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně již v rámci svého odvolání ze dne 9. 8. 2012 (proti Platebním výměrům) předložila k důkazu čestné prohlášení ze dne 8. 8. 2012 (dále jen „Čestné prohlášení“). Nutno poznamenat, že Čestné prohlášení, stejně jako argumentace žalobkyně v odvolání, se zaměřovala více na okamžik uvedení do provozu, a to s ohledem na žalobkyni v dané době zastávaný právní názor, že zpoplatnit lze pouze ta jiná technická herní zařízení, která byla umístěna na území města Plzně a poprvé uvedena do provozu. To ovšem nic nemění na tom, že žalobkyně také uplatnila řádné námitky proti tomu, aby předmětné koncové terminály (v dané době již nepovolené a neprovozované na území města Plzně) byly v rozhodném období zpoplatněny, přičemž tyto námitky i doložila. Žalobkyně totiž v odvolání namítala (a doložila v Čestném prohlášení), že v případě předmětných terminálů se jedná o „koncové terminály, jejichž provoz byl v rozhodných obdobích povolen pro jiná území, než je území města Plzně“ (viz čl. VII. bod 1 odvolání proti Platebním výměrům), resp. že tyto terminály „nebyly v období od 1. 10. 2010 až 31. 12. 2011 na území městského obvodu Plzeň 3 vůbec umístěny, resp. uvedeny do provozu“ (viz Čestné prohlášení).

Z rozsudku sp. zn. 30 Af 13/2014 zcela nepochybně vyplývá, že žalovaný měl v opakovaném řízení povinnost zjišťovat, zda koncové terminály, u nichž žalobkyně již v odvolání proti Platebním výměrům namítala, že v relevantním období zpoplatněny být neměly (když v daném období již nebyly na území města Plzně povoleny k provozu, příp. již byly povoleny k provozu a umístěny na území jiné obce), skutečně podléhají poplatkové povinnosti. Pokud žalovaný nechtěl této odvolací námitce v celém rozsahu vyhovět, měl doplnit skutková zjištění tak, aby mu poskytovala oporu pro jeho rozhodnutí.

Je tudíž zřejmé, že argumentace žalovaného obsažená v jeho vyjádření, kterou se snaží ospravedlnit svůj nesprávný postup v opakovaném odvolacím řízení, nemá oporu v rozsudku krajského soudu a pouze se snaží zastírat tu zásadní skutečnost, že se žalovaný ani nesnažil prověřovat, zda jsou důvodné žalobkyniny námitky o tom, že předmětné koncové terminály v rozhodném období již nebyly na území města Plzně povoleny (protože původní povolení pro území města Plzně byla zrušena a posléze byla vydána nová povolení k provozování na území jiných obcí).

I pokud by se tedy žalovaný skutečně domníval, že rozsudkem sp. zn. 30 Af 13/2014 mu nebyla uložena povinnost doplnit dokazování ve vztahu k povolení předmětných koncových herních zařízení na území jiného místa, než bylo území města Plzně, je zřejmé, že žalovaný měl minimálně povinnost se vypořádat s důkazním prostředkem, kterým žalobkyně předmětné tvrzení dokládala (tj. Čestným prohlášením) a učinit z něj příslušné závěry tak, aby dostál zákonné povinnosti uvedené v § 92 odst. 2 daňového řádu, tj. aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

Žalovaný však ani tuto svou zákonnou povinnost nesplnil, stejně jako nerespektoval procesní postup ve smyslu § 115 daňového řádu, a proto nelze dospět k jinému závěru, než že žalovaný v řízení po vydání rozsudku sp. zn. 30 Af 13/2014 postupoval nezákonně, tj. v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu.

K bodu IV. vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že druhou část své argumentace žalovaný směřuje pouze ke koncovým herním zařízením v. č. 0712C1089 a 0712P0745, kde připouští, že se dle závazného právního názoru správního soudu měl vypořádat s námitkou žalobkyně, v níž bylo v odvolání proti Platebním výměrům výslovně namítáno, že jejich provoz byl v rozhodném období na území města Plzně trvale ukončen (a potažmo že příslušná povolení k provozu byla zrušena). Přesto žalovaný konstatuje, že neměl potřebu doplňovat dokazování, neboť soud k tomuto bodu žaloby výslovně neuvádí, jakým způsobem se žalovaný má s tvrzením žalobkyně vypořádat, a proto žalovaný rozhodl na základě stávajícího spisového materiálu, který nijak nedoplňoval.

Ani s touto účelovou argumentací žalovaného však žalobkyně zásadně nesouhlasila.

Předně je třeba uvést, že vše, co bylo uvedeno výše, platí i pro tyto dva koncové terminály, když i ohledně těchto dvou terminálů žalobkyně již v odvolání namítala (a Čestným prohlášením dokládala), že koncová zařízení byla v rozhodném období provozována na jiném místě (v jiné obci) než na území města Plzně, což v sobě zahrnuje i to, že původní povolení těchto koncových zařízení k provozování na území města Plzně již byla zrušena.

Tvrzení žalovaného, že již v řízení předcházejícím Původnímu rozhodnutí měla žalobkyně dostat možnost prokázat svá tvrzení ohledně zrušení předmětných povolení koncových herních zařízení, a že žalobkyně toto své tvrzení neprokázala, je nepřipadné. Žalobkyně na uvedené, velmi obecně formulované, výzvy k odstranění pochybností reagovala, přičemž to, co po ní bylo žádáno, doložila. Přitom je třeba zohlednit skutečnost, že v dané době existoval spor o neurčité vymezení předmětu poplatku, když žalobkyně zastávala právní názor, že za „jiné technické herní zařízení“ je třeba považovat celý

centrální loterní systém, nikoli každý jednotlivý koncový terminál. Proto žalobkyně v dané době činila ohlášení a odpovídala na výzvy správních orgánů v souladu s tímto jejím právním názorem. Výzvy správních orgánů z roku 2012 přitom nesměřovaly k předložení rušících povolení ve vztahu k jednotlivým koncovým terminálům.

Uvedené však nic nemění na tom, že žalovaný byl správním soudem zavázán, aby v opakovaném odvolacím řízení doplnil nedostatečná zjištění ohledně žalobkyní řádně označených koncových terminálů, které neměly být v daném období zpoplatněny, neboť na území města Plzně již nebyly provozovány, resp. byly povoleny a umístěny na území jiných obcí. Jinak by správní soud Původní rozhodnutí žalovaného neměl důvodu rušit. Správní soud tím, že v rozsudku sp. zn. 30 Af 13/2014 přisvědčil námitce žalobkyně výslovně poukazující na to, že žalovaný neúplně a nesprávně zjistil skutkový stav, jasně vyjádřil závazný názor, že žalovaný musí v opakovaném odvolacím řízení v tomto rozsahu skutkový stav doplnit, resp. vyjasnit tak, aby mohl řádně posoudit uvedené námitky žalobkyně.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že po vydání rozsudku žalobkyně důvodně očekávala, že jestliže zdejší soud vytkl žalovanému nedostatečné posouzení předmětné námitky, žalovaný při posuzování zpoplatnění předmětných koncových herních zařízení minimálně vezme v potaz žalobkyní řádně předložený důkaz již v řízení předcházejícím Původnímu rozhodnutí, tj. Čestné prohlášení, ze kterého buď učiní příslušné skutkové zjištění, tj. že provozování dotčených koncových terminálů již bylo v rozhodném období na území města Plzně trvale ukončeno, když povolení týkajících se předmětných herních zařízení byla pro území města zrušena, anebo, bude-li mít v tomto ohledu nějaké pochybnosti, tak žalobkyni vyzve, aby předložila další důkazy, kterými by mohla prokázat tato svá tvrzení. V každém případě žalovaný mohl a měl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, čímž by žalobkyně měla možnost na chybně zjištěný skutkový stav upozornit ještě před vydáním nyní napadeného rozhodnutí a doložit další jednoznačné důkazy o tom, že předmětné koncové terminály neměly být v daném období zpoplatněny (jako např. příslušná rozhodnutí Ministerstva financí rušící dotčená povolení, jak to žalobkyně učinila v rámci žaloby).

V kontextu shora uvedených skutečností je jasně patrné, že je nepřipadnou námitka žalovaného, že pokud by měl v řízení po vydání rozsudku prověřit námitku žalobkyně o trvalém ukončení povolených koncových zařízení, resp. jejich umístění na území jiné obce v relevantním období (dokazovanou v původním odvolacím řízení Čestným prohlášením), tak by takový přístup protahoval, resp. „mařil“ průběh daňového řízení. V této souvislosti žalobkyně dodává, že vytýkal-li správní soud žalovanému nedostatek skutkových zjištění, které mají utvářet důvody rozhodnutí, jistě měl za to, že žalovaný má v navazujícím řízení, tj. po vydání zrušujícího rozsudku, učinit úkony, které by vedly k doplnění a vyjasnění dosavadních skutkových zjištění, nikoliv že postačuje odkázat na „dostatečnost spisového materiálu“, ve kterém žalovaný navíc zcela pominul Čestné prohlášení. Žalovaný se tedy ani v tomto směru neřídil postupem uloženým mu správním soudem v rozsudku, a to dokonce i přesto, že žalobkyně navrhovala k důkazu relevantní zrušující rozhodnutí Ministerstva financí již v rámci své Původní žaloby.

Žalovaný dle názoru žalobkyně ani v opakovaném odvolacím řízení neodstranil některé dříve vytykané pochybení a vady řízení a nerespektoval tak závazný právní názor zdejšího soudu a příslušná ustanovení daňového řádu, a proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud pro úplnost připomíná, že rozsudkem ze dne 31. 8. 2015, čj. 30 Af 13/2014 – 144, Krajský soud v Plzni zrušil rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 9. 12. 2013, čj. MMP/254844/13, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 9. 12. 2013, čj. MMP/254844/13, podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změnil *I.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22809/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010* v částce 213.968,- Kč, *II.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22810/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011* v částce 266.167,- Kč, *III.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22811/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011* v částce 292.913,- Kč, *IV.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22812/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011* v částce 261.142,- Kč, a *V.* platební výměr ze dne 4. 7. 2012, čj. UMO3/22813/12, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011* v částce 278.370,- Kč. Stran i v tehdejší žalobě uplatněné námitky spočívající v tvrzeních o koncových terminálech, které nebyly na území městského obvodu Plzeň 3 v rozhodných obdobích fakticky umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu, dále jejichž provoz byl na území městského obvodu Plzeň 3 zahájen v průběhu rozhodného období, resp., jejichž provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen, soud v rozsudku konstatoval, že odvolací orgán (= žalovaný) se s těmito tvrzeními odvolatele (= žalobkyně) vyrovnal jen dílčím způsobem. Jako oprávněná proto byla shledána žalobkynina námitka, že se žalovaný správní orgán v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nevypořádal s tím, že podle žalobce neměly být z uvedených důvodů zpoplatněny příslušné koncové terminály za celá zpoplatňovaná období.

Předmětem sporu v nyní souzené věci je zpoplatnění celkem devíti herních zařízení (za období IV. čtvrtletí 2010, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2011), stran kterých žalobkyně v odvolání tvrdila, že neměla být zpoplatněna z důvodu, že pro předmětná zpoplatňovací období byla povolena k provozu jinde, než na území Městského obvodu Plzeň 3. V žalobě pak žalobkyně jako důvod jejího podání upřesnila, že povolení k provozu těchto herních zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončilo v případě zařízení výrobních čísel 0701C0342, 0705P0390, 0705P0401, 0707C0783, 0707P0492, 0802C0001, 0712C1089 a 0712P0745 před prvním zpoplatňovacím obdobím a u zařízení výrobního čísla 0612P0201 na samém počátku prvního zpoplatňovacího období. Vzhledem k tomu, že konkrétní herní zařízení může být povoleno k provozu jen na jednom místě, vyplývá z logiky věci, že byla-li ona zařízení v inkriminovaných časových úsecích povolena k provozu jinde, než na území Městského obvodu Plzeň 3 (= odvolací tvrzení), musela být v tomto čase ukončena platnost jejich povolení k provozu na území Městského obvodu Plzeň 3 (= žalobní tvrzení), byť zde dříve povolena být mohla.

Soud se nejprve zaměřil na důvodnost obecně formulovaných námitek spočívajících v tvrzení, že žalovaný jednak nedostal povinností vyplývajícím z § 115 odst. 2 daňového řádu [konkrétně, že žalobkyně nebyla před vydáním rozhodnutí seznámena se zjištěnými skutečnostmi a nebylo jí umožněno se k nim vyjádřit], a dále že žalobkyně nebyla v průběhu řízení aktivně vyzývána, aby předkládala další důkazy na podporu svých tvrzení (viz str. 5 žaloby).

Tyto námitky nebyly důvodné.

Soud k první části námítky připomíná, že podle § 115 odst. 2 daňového řádu platí, *že provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.* Nedůvodnost vlastních tvrzení však na několika místech žaloby a repliky podporuje sama žalobkyně, když konstatuje, že v rámci odvolacího řízení k doplnění dokazování nedošlo. A tak nebyly-li prováděny důkazy, těžko bylo žalobkyni s něčím seznamovat ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu.

Stran namítaného nedostatku aktivity žalovaného vůči žalobkyni ohledně předkládání dalších podkladů a důkazů soud předně odkazuje na § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož *daňový subjekt (v souzené věci poplatník) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Podle čl. 4 odst. 3 Vyhlášky města Plzně č. 43/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, je *poplatník rovněž povinen oznámit okamžitě správci poplatku ukončení provozování výherního hracího přístroje, tj. zánik své poplatkové povinnosti.* Žalobkyně byla jak v průběhu řízení před prvoinstančním správním orgánem (výzva ze dne 15. 5. 2012), tak v řízení odvolacím (výzva ze dne 7. 9. 2012) vyzvána k odstranění konkretizovaných pochybností. Bylo tedy na žalobkyni, aby svá tvrzení uplatněná v průběhu řízení (ať před prvostupňovým správcem poplatku, tak před žalovaným) doplnila též relevantními důkazy. Nebylo úkolem správních orgánů, aby žalobkyni

k doplňování podkladů a důkazů svědčících v její prospěch vyzývaly. Pokud žalobkyně v řízení cokoliv tvrdila či namítala, bylo na ní, aby na podporu takových tvrzení a námitek předložila důkazy. Neučinila-li tak, nelze to přičítat k tíži správních orgánů.

Soud však přesto dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán dostal své povinnosti vyrovnat se s uplatněnými námitkami a důkazy pouze částečně.

Žalovaný na str. 18 napadeného rozhodnutí konstatoval mj. toto: „(...) *U zbylých zařízení bylo prokázáno, že tato zařízení byla povolena pouze na území města Plzně. Zařízení výrobního čísla 0612P0201 povoleno rozhodnutím čj. 34/83399/2008 ze dne 2. 10. 2008. Zařízení výrobních čísel 0701C0342, 0705P0390, 0705P0401, 0707P0492, 0712C1089 a 0712P0745 byla povolena rozhodnutím čj. 34/26457/2007 ze dne 31. 12. 2007. Zařízení výrobního čísla 0707C0783 povoleno rozhodnutím čj. 34/74037/2009 ze dne 15. 10. 2009. Zařízení výrobního čísla 0802C0001 povoleno rozhodnutím čj. 34/11041/2009 ze dne 19. 2. 2009.*“.

Žalobkyně nečinila sporným, že rozhodnutí, uvedená žalovaným v napadeném rozhodnutí, povolovala (alespoň v určitém časovém období) provozování řečených herních zařízení v Plzni, konkrétně na území Městského obvodu Plzeň 3. Bylo tedy zapotřebí posoudit, zda bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že tato povolení v období IV. čtvrtletí 2010, I., II., III. a IV. čtvrtletí 2011 již neplatila, příp. byla zrušena v jeho průběhu.

Žalobkyní v replice akcentované čestné prohlášení ze dne 8. 8. 2012, předložené správci poplatku o den později, je z pohledu odvolacích i žalobních tvrzení důkazem rozporuplným.

V předmětném čestném prohlášení (konkrétně jeho bod III., str. 2 - 4) byla všechna tato herní zařízení uvedena v tabulce III. uvozené návěštím „*Následující koncové terminály níže uvedených Centrálních loterních systémů (tzv. interaktivní videoloterní terminály) nebyly v období 1. 10. 2010 až 31. 12. 2011 na území Městského obvodu Plzeň 3 vůbec umístěny, resp. uvedeny do provozu.*“.

U zařízení výr. č. 0612P0201 bylo v rubrice „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „U ALIBABY“, Na Hradbách 1481/6, Moravská Ostrava, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu v Ostravě. Avšak dle datace příslušných (povolovacích) rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán vycházel v tomto případě z rozhodnutí novějšího, datovaného dne 2. 10. 2008, a tedy téměř o rok „mladšího“, jehož existenci žalobkyně nečinila spornou. A i když žalobkyně přiložila k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 10. 2010, čj. 34/91325/2010, tedy rozhodnutí vydané v průběhu zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0612P0201 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci

poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0701C0342 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „GOLDEN“, Palackého 10, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu pro provozovnu „Golden“ v Palackého ul. 10, Plzeň. Čestné prohlášení proto nebylo z tohoto pohledu způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů. A i když žalobce přiložil k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 26. 3. 2008, čj. 34/21605/2008, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0701C0342 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0705P0401 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „GRAND PRIX“, K. Steinera 7, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu pro provozovnu „GRAND PRIX“ v ul. K. Steinera 7, Plzeň. Čestné prohlášení proto nebylo z tohoto pohledu způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů. A i když žalobce přiložil k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 11. 2008, čj. 34/93592/2008, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0705P0401 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0707P0492 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „EMT 666“, Koperníkova 1050/34, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu pro provozovnu „EMT 666“ v Koperníkově ul. 1050/34, Plzeň. Čestné prohlášení proto nebylo z tohoto pohledu způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů. A i když žalobkyně přiložila k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 3. 3. 2008, čj. 34/15098/2008, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0707P0492 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani

žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0712C1089 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „HERNA BAR“, Palackého 13/85, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu pro provozovnu „HERNA BAR“ v Palackého ul. 13/85, Plzeň. Čestné prohlášení proto nebylo z tohoto pohledu způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů. A i když žalobce přiložil k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 7. 2010, čj. 34/77041/2010, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0712C1089 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0712P0745 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „HERNA BAR“, Palackého 13/85, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení skutečně povoleno k provozu pro provozovnu „HERNA BAR“ v Palackého ul. 13/85, Plzeň. Čestné prohlášení proto nebylo z tohoto pohledu způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů. A i když žalobkyně přiložila k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 7. 2010, čj. 34/77041/2010, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0712P0745 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

U zařízení výr. č. 0802C0001 bylo v rubrice čestného prohlášení „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ uvedeno „HERNA SPORT BAR“, Husova 28, Plzeň, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/11041/2009. A právě povolovacím rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 19. 2. 2009, čj. 34/11041/2009, coby rozhodnutím, kterým bylo ono herní zařízení povoleno k provozu na území Městského obvodu Plzeň 3, argumentoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. A žalobkyně existenci tohoto rozhodnutí nezpochybnila. Čestné prohlášení proto závěry správních orgánů potvrzovalo. A i když žalobkyně přiložila k žalobě rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 2. 7. 2010, čj. 34/61297/2010, a tedy vydaného před začátkem zpoplatňovaného období, pro závěr soudu o nedůvodnosti žalobních tvrzení stran herního zařízení výrobního č. 0802C0001 je podstatné to, že ani toto, ani žádné jiné rozhodnutí Ministerstva financí, z něhož by bylo patrné, že platnost povolení k provozování tohoto herního zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3 skončila před anebo v průběhu

zpoplatňovaného období, nebylo předloženo správci poplatku ani žalovanému v průběhu správního řízení. Tento nedostatek není možné zhojit v řízení před soudem.

Jiná však byla situace u herních zařízení 0705P0390 a 0707C0783. Žalobkyně učinila součástí žaloby rozhodnutí Ministerstva financí, kterými prokazovala, že ve všech devíti případech došlo ke zrušení povolení k jejich provozování na území města Plzně. Zatímco v případech herních zařízení výr. č. 0701C0342, 0705P0401, 0707P0492, 0802C0001, 0712C1089, 0712P0745 nebyla tato rozhodnutí součástí správního spisu [nebyla tedy v průběhu řízení správním orgánům předložena, díky čemuž (a při absenci případných jiných důkazů) soud uzavřel, že žalobkyně důkazní břemeno neunesla], u herních zařízení 0705P0390 a 0707C0783 tomu bylo jinak.

Stran herního zařízení výr. č. 0707C0783 vycházel správní orgán z rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 15. 10. 2009, čj. 34/74037/2009, v němž bylo jako místo povolení zařízení k provozu v Rooseveltově ul. 9/7, a tedy na území Městského obvodu Plzeň 3 (viz výše citace odůvodnění napadeného rozhodnutí). V předmětném čestném prohlášení bylo toto herní zařízení ve stejné tabulce, jako zařízení předešlá, a to na řádce č. 6, přičemž v rubrice „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ je u tohoto zařízení uvedeno „DĚLNICKÝ DŮM“, Hylváty 119, Ústí nad Orlicí, s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. A skutečně, dle povolovacího rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, bylo ono herní zařízení povoleno k provozu v Ústí nad Orlicí, avšak dle datace příslušných (povolovacích) rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán vycházel z rozhodnutí novějšího, datovaného dne 15. 10. 2009, a tedy téměř o dva roky mladšího. Potud by bylo možno uzavřít, že ani čestné prohlášení nemohlo zpochybnit závěry správce poplatku (a žalovaného o tom), že žalobkyně byla povinna hradit v předmětném období poplatek. Avšak další obsah správního spisu tento dílčí závěr zvrátil.

Součástí správního spisu je v tomto případě totiž i stejná listina, kterou žalobkyně přiložila k žalobě, a to konkrétně rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 26. 4. 2010, čj. 34/30202/2010, podle něhož došlo ke zrušení platnosti povolení k provozu herního zařízení výr. č. 0707C0783 na území Městského obvodu Plzeň 3, konkrétně pro provozovnu „Herna bar“ v Rooseveltově ul. č. 9/7. Žalobkyně předložila toto rozhodnutí správnímu orgánu v podání ze dne 11. 10. 2012 (čl. 19 správního spisu) jako reakci na jeho výzvu ze dne 7. 9. 2012. Bylo-li tedy zrušující rozhodnutí Ministerstva financí datováno dne 26. 4. 2010, je zřejmé, že *a)* bylo vydáno po dni vydání povolovacího rozhodnutí, o které správní orgán opřel svůj závěr o platnosti povolení provozovat herní zařízení na území Městského obvodu Plzeň 3, a *b)* bylo vydáno před prvním zpoplatněným obdobím, kterým bylo IV. čtvrtletí roku 2010.

Správní orgán měl tedy v době svého rozhodnutí k dispozici relevantní podklad zpochybňující právo vyměřit z herního zařízení výr. č. 0707C0783 poplatek za období IV. čtvrtletí 2010 až IV. čtvrtletí 2011. Uvedené zařízení bylo přitom zpoplatněno ve všech pěti poplatkových obdobích celkovou částkou 25.000,- Kč (5 x 5.000,- Kč). Správní orgán se proto měl s takovou informací, která podporovala žalobkyniny odvolací námitky, vypořádat. Neučinil-li tak, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

V případě herního zařízení výr. č. 0705P0390 vycházel správní orgán z rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 12. 2007, čj. 34/26457/2007, v němž bylo jako místo povolení zařízení k provozu na Palackého tř. 19, a tedy na území Městského obvodu Plzeň 3 (viz výše citace odůvodnění napadeného rozhodnutí). V předmětném čestném prohlášení bylo toto herní zařízení ve stejné tabulce, jako zařízení předešlá, a to na řádku č. 4, přičemž v rubrice „Umístění dle příslušného povolovacího rozhodnutí“ je u tohoto zařízení uvedeno „Grand Prix“, Palackého tř. 19, Plzeň s tím, že jako číslo jednací povolovacího rozhodnutí je uvedeno 34/26457/2007. Tedy přesně to rozhodnutí Ministerstva financí, o které svůj závěr opřel žalovaný a kterým bylo toto herní zařízení povoleno k provozu na území Městského obvodu Plzeň 3. Ani v tomto případě tedy nebylo čestné prohlášení způsobilé zpochybnit závěry správce poplatku. I v tomto případě se však jednalo pouze o závěr dílčí.

Přílohou žaloby bylo rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 11. 2008, čj. 34/93592/2008, kterým bylo mj. zrušeno povolení provozování a umístění IVT herního zařízení č. 0705P0390 na adrese Palackého 19 v Plzni. Je zřejmé, že toto zrušovací rozhodnutí je mladší, než to, kterým bylo herní zařízení povoleno k provozování na území Městského obvodu Plzeň 3 a o které se opíral žalovaný v napadeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí ale ve správním spisu založeno není a správní orgány obou stupňů je v době rozhodování k dispozici neměly. Co ale bylo součástí správního spisu (a tedy v dispozici správního orgánu v době rozhodování), bylo jiné rozhodnutí Ministerstva financí, a to ze dne 13. 4. 2011, čj. 34/34754/2011, podle něhož došlo ke zrušení platnosti povolení k provozu herního zařízení výr. č. 0705P0390 v Chomutově, konkrétně pro provozovnu „ALIBABA“ v Lipské ul. č. 2100/55. Žalobkyně předložila toto rozhodnutí správci poplatku v podání ze dne 24. 5. 2012 (čl. 10 správního spisu) jako reakci na jeho výzvu ze dne 15. 5. 2012. Bylo-li tedy zrušující rozhodnutí Ministerstva financí datováno dne 13. 4. 2011, je evidentní, že již prvoinstanční správní orgán měl k dispozici rozhodnutí, z něhož bylo patrné, že v průběhu zpoplatňovaného období (a i toto zařízení bylo zpoplatněno ve všech pěti poplatkových obdobích celkovou částkou 25.000,- Kč), nebylo herní zařízení výr. č. 0705P0390 povoleno k provozu v Plzni, ale v Chomutově, kde toto povolení k 13. 4. 2011 zaniklo. Správní orgán tedy měl v době svého rozhodnutí k dispozici relevantní podklad zpochybňující právo vyměřit z herního zařízení výr. č. 0705P0390 poplatek ve všech zpoplatňovaných obdobích. Měl se proto s takovou informací, která podporovala žalobkyniny odvolací námitky, vypořádat. Neučinil-li tak, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Součástí správního spisu jsou tak rozhodnutí Ministerstva financí, která zakládají důvodnou pochybnost o právu správce poplatku vyměřit v případě výše uvedených dvou herních zařízení poplatek tak, jak byl vyměřen. Odvolací orgán se však s touto skutečností nevypořádal, a proto je oprávněná námitka žalobkyně, že se žalovaný správní orgán v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nevypořádal s tím, že podle odvolatele neměly být z uvedených důvodů zpoplatněny příslušné koncové terminály za celá zpoplatňovaná období. Jelikož žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **15 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč. Dále byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 30. ledna 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.